

5000

5000

5000

Snídaně

5000

5000

5000

Ondřej

Bezstarosti

5000

5000

5000

Snídaně

Ondřej Bezstarosti

Bylo asi devět ráno. Strčil jsem klíče do kalhot a sešel po schodech dolů. Venku mě oslnilo sluneční světlo. Když se mi zmenšily zornice a já mohl konečně dát ruku dolů, všiml jsem si prázdné ulice. Bylo to zvláštní. Byla sobota. Krásná sobota. Všichni někde vězeli. Ulice byly prázdné a pusté. Nebylo nic, co by tahalo lidi ven. Tedy zdánlivě ne. Cožpak dnes už nikomu nestačí jen krásný den? Cožpak jsou lidé dnes tak nároční?

Rozešel jsem se k samošce. Bylo to kousek. Asi pět minut chůze, tři minuty na kole a minutu autem. Rozhodl jsem se pro chůzi, leč mi nic jiného nezbývalo. Dělán z komára velblouda, já vím. Ostatně jsem si v samošce koupil páteční noviny, cigarety Marlboro, zapalovač a záchodový papír.

Když jsem se dostal domů, zul jsem se, dal záchodový papír na záchod, rozbalil krabičku cigaret a sednul si do křesla v obýváku. Zapálil jsem si a po třech doušcích jsem ucítil první záchvěv kocoviny. Byla to kocovina, kterou jsem byl zvyklý. Tedy jedna z těch kocovin, na které jsem byl zvyklý. Nějak moc mi to nevadilo.

Dokouřil jsem a rozhlížel se po místnosti. Malovat by to nepotřebovalo, stěny byly nádherně bílé. Ovšem uklidit by to tu značně potřebovalo. Možná to bylo tím, že tu nebyla žádná ženská ruka, co by udržovala pořádek jak v mé hlavě, tak v tomto bytě. Po chvíli jsem nicméně vstal a zašel si do sprchy.

Ze sprchy jsem vyšel nahý a trochu mi byla zima. Otevřel jsem dveře do ložnice a vybíral si zády k posteli nějaké

oblečení, když se zamnou, něco pohnulo. Spíše někdo. Při vstávání jsem byl zřejmě natolik omámený, že jsem si jí ani nevšiml. Teď, když jsem tam stál nahý a jak se tak říká “fresh”, jsem ucítil i její vůni.

V posteli ležela fantastická žena. Měla černé dlouhé vlasy, které byly takmer rozprostřeny po celé posteli. Byly objemné a opravdu dlouhé. Vypadala roztomile. Spala pod peřinou. Zpod peřiny jí vyčuhoval kousíček prsa. Už už vidět její bradavku. Ramena měla jemné a ženský křehké na pohled. Měla ostré rysy v obličejí. Vypadala jako panenka, co se nikdy neprobudí. Vrchní ret měla trochu větší, než spodní, kůži měla skoro exotickou, i když určitě exotická sama nebyla. A já tam tak stál nahý a přemýšlel, jak asi zní její jméno.

Znervózněl jsem. Popadl jsem šaty, vyšel z ložnice, opatrně zavřel a oblékl jsem se. Sednul jsem si do kuchyně a otevřel noviny.

Politické názory se mění den ode dne. Něco se chystá, četl jsem, zatímco v ložnici mi spala půvabná žena. Ze středy na čtvrtek data toho a toho, se stala vražda v ulici té a té, četl jsem, zatímco v ložnici mi spala půvabná žena. Přestaňte kouřit, s naší náplastí je to snadné, četl jsem, zatímco v ložnici mi spala půvabná žena. Vstal jsem a postavil jsem vodu na kávu. Voda bublala a v ložnici stále spala ta nádherná, neznámá, půvabná žena.

Utéct jsem nemohl. Nebylo přece kam! Nebylo úniku! Byl jsem doma a nevěděl jsem, jak se dostala do mojí ložnice, do mojí postele, do mého bytu, tahle půvabná žena. Na chvíli mě napadlo jít si znovu lehnout a třeba pomyslet i na něco trochu vášnivějšího. Vsadil bych se, že ne jeden muž, ačkoliv by si z předešlého večera nepamatoval ji, natož pak její jméno, by toho okamžitě využil. Já však ženskou dlouho neměl, i když po této noci to mohlo být klidně jinak. Byl jsem rozpačitý, zatímco mi v ložnici spala tahle půvabná ženská!

Nedalo se nic dělat. Připravil jsem jí snídani. Dvě volská oka, trochu rajčat, koření, slanina, pečivo, káva. Vonělo to tak dobře, až jsem utekl na záchod. Vyzvracel jsem se. V koupelně jsem si vypláchnul ústa a umyl si zuby. Vrátil jsem se do kuchyně, vzal ták se snídání a dal se na cestu do ložnice. Lžička klepala o okraj šálku s kávou, protože se mi nesmírně klepaly ruce. To dá rozum, pomyslel jsem si.

Otevřel jsem dveře a položil ták vedle ní na mou půlku postele. Ležela tentokrát zády. Nahnul jsem se k ní a políbil jí na tvář. Chvíli se nedělo nic. Poté se zatřásla, otočila se a pohlédla na mě tmavými očima. Byly velké a strašně vzrušující.

„Jé, tys mi udělal snídani? To je milé,“ zazněl její roztomilý ženský hlásek místností.

„To je samozřejmost,“ odvětil jsem.

Dala se do jídla. Jedla a jedla. A já tam tak seděl a cítil se tak trochu jako pitomec a vzpomínal si na jméno půvabné ženy, která teď jedla snídani v mé ložnici.

Když dojedla, podívala se na mě. S upřeným pohledem stále na mě dopila kávu a znovu si lehla. Natáhl nad sebe obě ruce. Prsty měla malé. Celá byla taková spíše křehká. Protáhla se, ale ruce stejně pořád nechala natáhnuté nad sebou. Odložil jsem tedy ták a objal ji.

Do ucha mi potom zašeptala větu, na kterou jsem dlouho nezapomněl.

„Bude to 5400,-. Stovku ti dávám slevu za snídani, brouku.“